

lige Middeldrumsfort bliver det, der kommer til at bære omtrent hele Kjøbenhavns Forsvar mod Søfiden. Det er mig heller ikke ganske klart, hvorvidt de nuværende Søforter kunne siges at være brugbare i en Kamp, om der f. Ex. er et eneste skudsikkert Rudmagasin. Jeg antager ganske vist ikke, at den Sølamp, hvortil vi i Sommer have været Bidne, kan have valet den Forestilling, at Skibe ene Forter overlegne, men derimod har den ialtfald godtgjort, at stærke Skibe ere middelmådige Forter overlegne. Det er ikke saaledes nu, som i gamle Dage, hvor en Jordvold var en almindelig Skibsside jevnbyrdig. Nu, da man bruger Projektiler paa 1,000 eller 1,500 Pund, der veie lige saa meget som i gamle Dage en hel Kanon, indser jeg ikke rettere, end at man vil kunne skyde gennem vore nuværende Søforters Betonmure som Papir, og at, da de fleste og største Kanoner staa monterede bag et aabent Brystværn, ville de, selv om de ikke rammes, være udsatte for saaledes at tilbænges med Grus, Jord osv., at deres udviklede Mechanismer blive ganske utjenstdygtige. Jeg indser overhovedet ikke, at det, der er foreslaaet med Hensyn til Kjøbenhavns Søbefæstning, kan anses for at være betryggende, i Særdeleshed naar man maa erkjende, at dette utvivlsomt er det vigtigste Led i hele vort Forsvar. Ligeledes vilde jeg ogsaa have fremsat endel Tvivl angaaende Landbefæstningen — saaledes, hvorvidt det er rigtigt, at et langt Stykke af Encointen ikke har Forter foran sig. Man har haderet Forsvaret for en stor Del paa Oversvømmelser; hele den sydlige Encointes Stormfrihed beror paa en vaad Grav, saa hvis Tjenden kommer her over paa en Tid, hvor et Par Dages Frost vil være tilstrækkelig til at lade ham spadsere over Oversvømmelser og Grav, vil, saavidt jeg skjønner, Forsvaret blive ganske illusorisk. Ogsaa med Hensyn til Flaadens Udvikling vilde jeg have fremsat nogle Tvivl. Man forlangte isjor dertil et Beløb af 27 Millioner, hvoraf kun Halvdelen skulde bruges til Panderskibe, omtrent 2½ Million til Torpedobaade og 11 Millioner til Træskibe. (Marineministeren: Ikke eet.) Isjor forlangtes der 27 Millioner, deraf var foreslaaet 13½ Million til Panderskibe, 2½ Million til Torpedobaade og 11 Millioner til Træskibe. (Marineministeren: Ikke en Dre!) Ja, Ja, ialtfald til upandsrede Skibe, det kommer, formoder jeg, ud paa Et, om man bygger dem af Træ eller Jern. Om 12 Aar skulde vi derefter have 8 Panderskibe, hvoraf kun 3 virkelig kraftige Kampskibe, og derimod 21 Træskibe eller upandsrede Skibe, hvoraf 8

sjøgaende. Jeg kan ikke indse, hvad vi egentlig skulle bruge alle disse Træskibe eller upandsrede Skibe til. Jeg formaar navnlig ikke at indse, hvad Grund der er til at bygge et særligt saakaldt „Rekognosceringsskib“. Der staaer i Forslaget opført en Udgift af 2½ Million til en stor Korvet, 2 til et Rekognosceringsskib og 1¾ til en mindre Korvet. Jeg formoder deraf, at Rekognosceringsskibet skal være en middelfor Korvet, der navnlig udmærker sig ved en overordentlig Hurtighed; men hvorfor ikke hellere bygge sine Korvetter saa hurtigseilende, at de kunne bruges ogsaa til Rekognoscering? Disse og andre lignende Tvivl vilde jeg have sat Pris paa at fremdrage og faae nærmere belyste. — Hvad derimod Hovedtanken i Planen angaar, da er jeg i det Væsentlige fuldt enig med de Forsudsjættninger, hvorfra den gaar ud: Først Befæstningen af Kjøbenhavn fra Søfiden, dernæst Flaadens Udvikling og Friggjørelse og endelig for det Tredie Kjøbenhavns Landbefæstning. Jeg kan ikke indse, at der for os er Andet at gjøre i Tilfælde af Krig, end at koncentrere vore Kræfter; thi saa svage vi ere, udsætte vi os ellers for fuldstændig Tilintetgjørelse. Vi ville være ude af Stand til at gjøre nogenstomhelst Modstand i det Dieblis, vi spredte os istedetfor at samle os. Hvis vi vilde forsøge paa at forsvare os paa to Steder, baade i Sjælland og paa Sjælland, vilde vi gjøre os skyldige i selv samme Feil som i Begyndelsen af Aarhundredet, denne Feil, der førte til de mest skjæbnevangre Ulykker, der nogeninde ere overgaaede vort Land. Vi stode dengang overfor Jaren for et Angreb fra Landsiden, af en Landmagt, og fra Søfiden af en Sømagt. Overfor Landmagten vare vi i ethvert Tilfælde de underlegne. Det vilde have været Afstand at tro, at vi skulde være istand til at standse den store Keisers Hære; det vilde være gaaet, naar han havde angrebet os, efter hans Ord, at Sjælland var en god Sæl til at fange Rotter i. Derimod kunde vi have forsvaret os overfor Sømagter. Men saa valgte vi den Vej, at stille vore Tropper op der, hvor vi under ingen Omstændigheder kunde gjøre Modstand og derimod blotte den Landsdel, hvor vi kunde have gjort Modstand. Det var en Feil, der ikke blot berøede paa en feil Bedømmelse af faktiske Forhold, men paa en saadan Mangel paa logisk Sands, at det maa siges, at den hos en Statsmand var fuldstændig utilgivelig. Feil af samme Art vilde vi gjøre os skyldige i, hvis vi paany vilde forsøge et Forsvar der, hvor vi under ingen Omstændigheder kunde føre det, istedetfor at koncentrere det der, hvor vi dog have en Chance for at kunne gjøre det. Tidli